

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 126.926 van 7 januari 2004
in de zaak A. 107.969/VII-29.751**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA,
 kantoor houdende te 4621 FLERON,
 rue Bureau 87

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 24 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PELONERO, die, loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 25 oktober 1998 en verklaarde zich op 3 november 1998 vluchteling.

1.2. Op 27 januari 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 juli 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 4 februari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verklaarde op het CG in Slowakije problemen te hebben gehad omwille van haar origine. Betrokkene zou samen met haar vriend in Nederland in juli 1997 een eerste maal asiel gevraagd hebben. Betrokkene zou na haar terugkeer naar Slowakije in 1998 in de bus aangevallen zijn door twee skinheads die haar uit de bus zouden gegooid hebben. Ook betrokkenes vriend Balog Vojtech (OV.4.781.595) zou problemen gehad hebben omwille van zijn origine. Hij zou op 25 september 1998 door een politieagent geslagen zijn. Hij zou onmiddellijk na het incident naar de chirurgische dienst geweest zijn, waar hij verzorgd werd en zou nadien naar huis gegaan zijn. Betrokkene en haar vriend zouden op 24

oktober 1998 met de bus van Bratislava naar Brussel-Noord gereisd zijn. Ze vroegen asiel aan op 3 november 1998. Betrokkene is in het bezit van haar internationale reispas.

Vooreerst dient een ernstige tegenstrijdigheid opgemerkt te worden tussen betrokkenes verklaringen op het CG en de verklaringen van haar vriend op het CG zodat aan de waarachtigheid van haar verklaringen kan getwijfeld worden. Zo beweerde betrokkene dat haar vriend onmiddellijk na het incident alleen naar de dokter ging (CG, 3). Dit terwijl haar vriend beweerde dat hij na het incident naar huis ging en hij samen met zijn vriendin naar de dokter zou gegaan zijn (CG, 11). Het feit dat betrokkene geen eensluidende verklaringen kan afleggen met haar vriend over het incident dat de directe aanleiding was voor hun vlucht naar België, tast in ernstige mate de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas aan. Bovendien blijkt verder uit informatie van de Nederlandse Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene en haar vriend vooraleer in België asiel gevraagd te hebben, in Nederland een tweede maal asiel vroegen en dit op 28 oktober 1998, dus drie dagen na hun vertrek uit Slovakije (antwoord van Bart Verstraete, verbindingssambtenaar DVZ België-IND Nederland, 26 april 1999).

Deze tweede asielaanvraag hebben betrokkene noch haar vriend gemeld aan de Belgische asielinstanties alhoewel hen expliciet gevraagd werd waar en wanneer ze elders asiel vroegen (CG, 1; DVZ, nr.16). Bovendien verklaarden betrokkene en haar vriend bij de vraag naar hun reisweg dat ze met de bus vanuit Bratislava naar Brussel gereisd zijn waar ze asiel aanvroegen (CG, 1, vriend, 2). Nergens vermeldten ze hier de tussenstop in Nederland waar ze asiel aanvroegen. Deze tegenstrijdigheid raakt weliswaar niet de kern van betrokkenes asielrelaas maar ondermijnt te meer op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen. Op basis van het bovenstaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden. Het document dat betrokkene voorlegt ter staving van haar asielrelaas (paspoort) bewijst enkel haar identiteit en wijzigt voorgaande vaststellingen niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 27 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 1, (A), 2 van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de motiveringsplicht; dat de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar tijdens het verhoor de vastgestelde tegenstrijdigheden diende te signaleren; dat zij tevens stelt dat zij wel voldoende elementen had aangebracht die wijzen op een vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder voor wat de organisatie

van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen; dat de verzoekende partij niet voorhoudt dat deze bepaling strijdig zou zijn met voornoemd verdrag;

Overwegende dat de verzoekende partij eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden acht; dat zij er echter niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen en dat geen gewag werd gemaakt van een eerdere asielaanvraag in Nederland; dat de tegenstrijdigheden, die geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partij en deze van haar vriend, in de bestreden beslissing werden weergegeven; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij stelt dat deze wettekst, die beperkend moet worden geïnterpreteerd, vereist dat de aanvraag kennelijk vreemd moet zijn aan de asielvoorwaarden, terwijl te dezen door de verzoekende partij motieven werden ingeroepen die verband hielden met de Conventie van Genève;

Overwegende dat dit middel enkel opkomt tegen het onderdeel van de beslissing dat stelt dat de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan de Conventie van Genève; dat te dezen evenwel werd vastgesteld dat de aanvraag bedrieglijk was; dat die vaststelling volstond om de asielaanvraag af te wijzen; dat het middel niet dienstig kan worden ingeroepen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven januari tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. VERTONGEN.

E. BREWAEYS.